

ÚJ MISSZIÓS KORSZAK

Részlet a holland püspöki kar 1974-es körleveléből

A kölcsönös támogatás

Együtt Krisztusban

Hogy a helyi egyházaknak a ránk virradó missziós korszak során mélyeséges egységben kell maradniok egymással, azt könnyen megértjük mint korunk követelményét. De az elválást tiltó legmélyebb indíték nem azokban a körülményekben van, amelyek között ezeknek az egyháznak élniök és dolgozniok kell, nem is problémáikban, amelyek ma fölmerülnek, holnap talán már megoldódnak. A legmélyebb indíték egy állandó adottság: Krisztusban való kölcsönös közösségük isteni ajándéka.

Pál apostol a leveleiben egy képpel fejezi ki, amit mondani akarunk: egyetlen test tagjai vagyunk, amelynek a feje Krisztus. A keresztyének — írja Pál — Isten Lelkétől megszentelve, benne megigazulva, a keresztség által egy testet alkotnak Jézus Krisztussal (1Kor 6,11; Róm 6,3). Ez a tény ugyanígy új viszonyt teremt egymás között is. Mindannyian, zsidók és görögök, rabszolgák és szabadok, egy test lettünk a keresztség által, az ugyanegy Lélek erejében.

Az emberi testnek sok és különféle tagja van, mégis egyetlen egész. És a tagoknak — amelyek mindegyikének megvan a testben a maga helye és szerepe — külön-külön foglalkozniok kell egymással, jó összhangot alkotva. Rendes körülmények között nem lehet köztük diszharmónia (vö. 1Kor 12,12-26).

Ugyanígy fest a keresztyének közösségének a viszonya. Egyetlen testet alkotnak Krisztusban, és mint ennek a testnek a tagjai függnek egymástól (Róm 12,4-5). Krisztus testét alkotják, mert egymás közötti közösségük eredete őbenne van, és vele való egységük arányában nő.

A talentumok kicserélése

Pál ezért arra kéri a keresztyéneket, hogy közösségeikben érvényesüljön ez a mély indítékú testvériség, és igazán legyenek szolgálatára egymásnak, mindenki mindazzal az adománnyal vagy tapasztalattal, amit Istentől kapott. Ugyanez az indíték arra is kötelezi a keresztyéneket, hogy mint Jézus Krisztus közössége, élénken törődjenek azokkal a helyi egyházakkal, amelyek másutt születtek az evangelizálás során.

Amit megkívánhatunk az egyes hívőktől közösségi életükben, azt ugyanilyen okokból joggal elvárhatjuk a helyi egyházaktól Isten nagy közösségében, az egyetemes egyházban. Ezek az okok: Krisztus, vele való egységünk, testében, az egyházban való közösségünk egymással. Hisz ő valóban feje az egyetemes egyháznak is (vö. Kol 1,18). Jézus Krisztus, aki mindenütt vezet és egyesíti közösségét, a szegletkő is, alapként tartja fenn az egyház egész épületét (Ef 2,21). Tanúságot kell tennünk erről azzal a móddal, ahogyan mint

egyének és mint részegyházak közeledünk egymáshoz és együtt működünk egymással.

Nem is kell hangsúlyoznunk, hogy amikor Krisztusban való közösségük élésére és megerősítésére hívjuk fel a keresztyényeket, ezzel nem arra buzdítjuk, hogy elszigetelődjenek az emberi társadalom egészétől. Ellenkezőleg! Ha a keresztyényeknek és az egyházaknak Krisztus akaratából nem szabad elhagyniok egymást, akkor ez éppen a világ miatt történik, amelyet meg kell szabadítaniok és újjá kell teremteniök az ő Lelkében. Ha a helyi egyházak kölcsönösen kicserélik ajándékaikat és tapasztalataikat, jobban fogják tudni szolgálni az emberiséget. Ha egységben maradnak egymással, akkor — bár tökéletlenül — bemutatják a népeknek egy eszményi közösség képét, amelyben az emberek egyetlen test tagjaiként szolgálják és támogatják egymást.

Amikor a jelenlegi átmeneti időszakban más kapcsolatokat igyekszünk teremteni Ázsia, Afrika, Óceánia és Latin-Amerika egyházaival, vigyázunk kell, hogy ugyanúgy a Krisztusban való közösségre építsünk. Ez a közösség a legerősebb indítéka a Krisztus-hívők kölcsönös felelősségre való kötelezettségének.

Felelősség egymásért

Aki teljes szívéből az Úrét, az törődik az egész testtel, amelynek ő a feje, és minden egyes taggal, amelyből ez a test áll. Senki sem maradhat közönyös, amikor a test valamelyik része elpusztul, vagy nem képes jól működni.

Az Újszövetség elmondja nekünk, hogy a keresztyények ezt az első naptól kezdve megértették és élték.

A jeruzsálemi közösségben mindenki szoros egységben élt. „A hívek mind összetartottak, és közös volt mindenük” (Csel 2,44). Mindnyájan egy emberként voltak együtt (5,12), „mind egy szív, egy lélek volt” (4,32). Jézus evangéliuma egyesítette őket, és ösztönözte, hogy a közösbe adják lelki és anyagi javaikat. Ugyanez az evangélium az egyes közösségeknek a szolidaritás és kölcsönös segítőkézség fejlett szellemét sugallja. Mikor a jeruzsálemi keresztyények korintusi testvéreiktől a segítség kiemelkedő megnyilvánulását tapasztalták, Pál ezt írja a korintusiaknak: „Istent magasztalják, mivel készségesen vallomást tettek Krisztus evangéliumáról, és bőkezűségekkel kifejezésre juttatták a velük és a többiekkel való közösséget” (2Kor 9,13). Galácia (1Kor 16,1) és Macedónia egyházai (2Kor 8,1), mindegyik a maga lehetőségei szerint, segítették a judeai testvéreket (Csel 11,29-30) és a jeruzsálemi szentek közt élő szegényeket (Gal 2,10), mert ugyanabból az evangéliumból éltek, és egyik voltak Krisztusban.

A II. vatikáni zsinat ennek a bibliai hagyománynak a vonalát folytatta azzal az állításával, hogy a püspököknek testvéri támogatást kell nyújtaniok más egyházaknak, az ősegyház szokása szerint (LG 23). Ebben nyilvánul meg az egyházak közössége és együttműködése, s ez ma is nagyon szükséges ahhoz, hogy folytathassák az evangélium hirdetését (AG 38).

Emberek és eszközök

Ez a testvéri segítség ma is azt igényli, hogy embereket és eszközöket állítsunk rendelkezésre. A fiatal egyházak nagy része még világosan misszionáriusokat kér, más egyházakból érkező segítőköt, olyan helyekre és feladatokra, amelyekre maguk között még nem tudtak kellő számú megfelelő személyt találni. Ugyanilyen világos az anyagi segítség igénylése is: a fiatal egyházak továbbra is igénylik mindaddig, míg saját híveik nem tudják teljesen fedezni a helyi hitközösség munkáját.

Látszólag ugyanolyan segítségről van szó, mint ötven vagy száz évvel ezelőtt. De a kérés és a felajánlás most a helyi egyházak olyan közösségében megy végbe, ahol mindegyik a lehető legteljesebben élni akar saját felelősségének jogaival. Már nem sokáig kötelezhetjük a fiatal egyházakat arra, hogy támogatásunk szele után igazítsák vitorláikat. Másfelől az egyház régebbi tartományai nem kötelesek bírálattól elzárkózni ezeknek a fiatal keresztény közösségeknek egyházi életét vagy válogatás nélkül minden missziós tevékenységét.

Tovább kell folytatnunk az eszmecserét azokról az utakról, amelyet kinek-kinek mint Jézus Krisztus helyi közösségének sajátos helyzetében járnia kell. Együtt kell tovább keresnünk az együtt megehető utat. Tegyük föl hát kérdéseket erről a keresésről. Kiindulópontunk egyedül az evangélium legyen, amely ránk bízta ezt a küldetést. Mint az egyetemes egyház részei, indítsuk kölcsönösen elmélkedésre egymást: hogyan is értjük Isten szándékait népével. Aki gondolkodásra ösztönöz mást, az is ad. Ez a kölcsönös támogatás egyik legelső és legfontosabb formája, és ebből a legfiatalabb vagy legszegényebb egyház is kivetheti a maga részét.

A fiatal egyházak iskolájában

A fiatal egyházak vallási tapasztalatai és lelkipásztori kezdeményezői számunkra is kérdéseket és indításokat tartalmaznak. Kijelölhetik az utat az igazi vallásos szellem keresésében, rámutathatnak, hogy lehetünk újféléképpen egyház. Egyes vidékeken az egyházközösségek átlagon felüli felelősségtudatot tanúsítanak az egyház működése iránt. A paphiány kilátása, amely a nyugati egyházban is megvan, talán több elkötelezést és alkotó erőt ébreszt föl, mint nálunk. Nem mi vagyunk-e ennek az oka? A fiatal közösségek törekvései és tapasztalata bizonyára hasznunkra lehetne, de még túlságosan kevés figyelmet szentelünk nekik. Keresnünk kell az eszközöket, hogy többet és jobban ismerjünk meg belőlük.

Világosan megértjük a fiatal keresztény közösségek kifogásait a nyugati egyházaktól kapott segítséggel kapcsolatban. Ez anyagi jellegű kiindulópont és nem túlságosan kellemes, de ha komolyan vesszük kifogásaikat, akkor párbeszédbe kezdhetünk a különböző keresztények között, s ebből kisarjadhat a misszió, az egyház és az evangélium újfajta megértése.

A feladat egészét átfogó segítség

A fejlődő országok egyházai nem oszthatják részekre a gondjaikra bízott emberek életét: egy társadalmi-gazdasági és egy erkölcsi-vallásos részre. Ezért nem oszthatják munkájukat szorosan vett társadalmi és szorosan vett vallási tevékenységre. Legtöbb tevékenységükhöz szükségük van a mi segítségünkre. De ekkor beleütköznek abba a furcsa választóvonalba, amelyet a nyugati intézmények és hittestvérek a „fejlődést előmozdító munka” és a „misszió” között vontak. Nehezen értik meg ezt. „Miért nem indultok ki az ember teljes szemléletéből, úgy, ahogy ez megvan a segítségeteket kérő egyházakban?” (Etiópiából) „Miért nem segítetek minden szempontból megvalósítani misszionáriusi feladatunkat?” (Dery ghanai érsek) Ilyen kérdéseket szegeznek nekünk a fiatal egyházak szóvivői, s ezek komoly meggondolást kívánnak meg tőlünk. Amikor a fiatal egyházak segítségünket várják, éppen abból a célból, hogy egyházként élhessenek, akkor nekünk bőkezűen meg kellene adni ezt a segítséget. Joggal állíthatjuk, hogy a holland egyház a múltban nem főszenykedett e kért segítséggel. Így fog tenni az elkövetkező időben is, bár személyi támogatásunk föltétlenül csökkenni fog. De minthogy a misszionáriusok és segítők igénye is csökken, ez nem túlságosan súlyos probléma. Mindamellet sok vidék még sürgetően kér ilyeneket. Reméljük, a következő időkben is lesznek fiatalok, akik segíteni akarják a tengerentúli egyházakat evangelizáló feladatukban, papi minőségben is, ha igény van rá. A korosabb misszionáriusokkal együtt el kell érniük, hogy a munka tovább folyjék mindaddig, míg a fiatal egyházaknak már nincs szükségük erre a támogatásra.

ISTEN ORSZÁGÁNAK TERJEDÉSE AZ EGYHÁZATYÁKNÁL

Aranyszavú Szent Péter (406 k. — 450 k.): Sermo 98.

Hallottátok ma, testvérek, hogyan hasonlítattott össze a mustármaggal a mennyek országának egész nagysága. Hogy lehet az, hogy akkora hatalmat egy ilyen kicsi, legkisebb, sőt legeslegkisebb hasonlat magában foglal? Mert így szólt az Úr: „Mihez hasonló az Isten országa és mihez hasonlítsam azt?” (Lk 13,18) Midőn azt kérdi: mihez hasonló . . . , megmutatja, hogy maga is keresgél hasonlat után. Hát maga az Ige is keresi a hasonlatot, Ő, ki a tudás forrása, a tanítás folyama, ki mindenki szívét öntözi, értelmét megnyitja, lelkét tágítja? De halljuk csak, mit talált. „Hasonló a mennyek országa — így szólt — a mustármaghoz.” Az égen és földön hiába keresgélvén, nem talál mást, csak a mustármagot, amelybe belefoglalja az égi uralom egész hatalmát? A mustármag kicsinységébe zárja bele azt az országot, mely egyedülállóan hatalmas, örökké boldog, istenségtől ragyogó, szétárad az egész égen, és elterjed az egész földön? — „Hasonló a mennyek országa a mustármaghoz.” Ez a hívek minden reménye? Ez legfőbb vágyakozásuk? Ez az a boldogság, melyet a szűkek a megtartóztatás hosszú fáradaimaival szereznek? Ez az a dicsőség,